

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/23/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118260303
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118260303.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov JUDr. Yvetty Dzugasovej a Mgr. Anny Mihálikovej, v právnej veci žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, 038 52 Sučany, IČO: 50 387 189, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom G. X, XXX XX O., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom W. D. X/A, XXX XX N., o zaplatenie sumy 432,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 18Csp/42/2018-90 zo dňa 26.09.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Csp/42/2018-90 zo dňa 26. septembra 2018 vo výroku I. potvrdzuje.

Mezí rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 18Csp/42/2018-90 zo dňa 26. septembra 2018 vo výroku II. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo sumy 432,00 Eur vo výške 5 % ročne počítané od 26.10.2016 až do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd s poukazom na § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 432,00 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi tiež priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 82 %, o výške ktorej rozhodne okresný súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku (výrok III.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu 29.06.2018 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 432,00 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 432,00 Eur od 26.10.2016 do zaplatenia.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že dňa 11.08.2016 došlo v O. k dopravnej nehode, ktorú zavinil vodič vozidla Mercedes Atego, EČV: MT615CZ, poistený u žalovaného. Poškodeným bola fyzická osoba O. S. vlastník poškodeného vozidla Volvo V70, EČV: MT350DG. Dňa 11.08.2016 uzatvoril žalobca v postavení prenajímateľa a poškodený z dopravnej nehody (O. S.) v pozícii nájomcu zmluvu o nájme č. 379, predmetom ktorej bolo poskytnutie osobného automobilu Škoda Superb nájomcovi na dobu od 11.08.2016 do 11.08.2016, s určeným denným nájomným vo výške 60,00 Eur. V nasledujúci deň, t.j. 12.08.2016, uzatvorili rovnaké subjekty v rovnakom

postavení zmluvu o nájme č. 379 b/ , predmetom ktorej bolo poskytnutie osobného automobilu Audi Q7 nájomcovi na dobu od 12.08.2016 do 29.08.2016, s určeným denným nájomným vo výške 144,00 Eur a zmluvným nájomným vo výške 71,00 Eur. Žalobca (ako prenajímateľ) faktúrou č. 160100025 zo dňa 01.09.2016, splatnou dňa 15.09.2016 vyúčtoval poškodenému O. S. (ako nájomcovi) na základe uzatvorených zmlúv o prenájme č. 379 zo dňa 11.08.2016 a č. 379 b/ zo dňa 12.08.2016 celkom sumu 1.338,00 Eur za prenájom náhradného vozidla. Poškodený (nájomca) v listine zo dňa 29.08.2016 uviedol, že počas opravy vozidla používal náhradné vozidlo na dopravu do práce, na chalupu, vozil deti na tréning, cestovanie za ostatnými potrebami podľa jeho osobných potrieb i jeho rodiny tak ako to bolo obvykle riešené pred poškodením jeho vozidla. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 29.08.2016 poškodený O. S. ako postupca postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanému vo výške 1.338,00 Eur z titulu jeho nároku voči poisťovni podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej aj „zákon č. 381/2001 Z.z.“). Pohľadávku tvoril nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 11.08.2016 na vozidle Volvo V70, EČV: MT350DG. Podľa bodu 4. zmluvy o postúpení pohľadávok je postúpenie odplatné. Odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 1.338,00 Eur, zodpovedajúcej faktúre č. 160100025 vystavenej žalobcom (prenajímateľom) postupníkom (nájomcovi). Podľa bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávok sa vzájomné nároky zmluvných strán (nárok na postupcu na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a nárok postupníka na úhradu nájomného za náhradné vozidlo) podpisom zmluvy započítavajú, s tým, že postupník (žalobca) si bude pohľadávku podľa zmluvy vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Postupca (poškodený O. S.) zároveň nedatovaným listom oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky so žiadosťou o plnenie pohľadávky na účet žalobcu. Listom zo dňa 12.10.2016 žalovaný oznámil žalobcovi, že dňa 07.10.2016 ukončil šetrenie poisťnej udalosti, na základe čoho predložil i výpočet výšky plnenia v celkovej hodnote 905,17 Eur. V tomto výpočte žalovaný vychádzal z nákladov na použitie náhradného vozidla po dobu 18 dní v hodnote 55,00 Eur/deň, t.j. spolu 990,00 Eur, od ktorej výšky odpočítal na základe zmeny technickej hodnoty vozidla sumu 74,85 Eur a na základe pevných prevádzkových nákladov sumu 9,98 Eur (0,01 Eur x 998 km).

4. Aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu mal súd preukázanú na podklade oznámenia postupcu (poškodeného O. S.) o postúpení pohľadávky postupníkovi (žalobcovi) a zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej dňa 29.08.2016 medzi postupcom (poškodeným z dopravnej nehody O. S.) a žalobcom ako postupníkom, na základe ktorej v zmysle § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka s postúpenou pohľadávkou prechádza na žalobcu aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. Zhodným tvrdením sporových strán v spojení s listinným dôkazom „Oznámenie o poistnom plnení zo dňa 12.10.2016“ mal súd preukázanú aj tú skutočnosť, že žalovaný zaplatil žalobcovi sumu 905,17 Eur z titulu náhrady za zapožičanie náhradného vozidla poškodenému, ktoré si poškodený požičal v súvislosti s poškodením jeho vozidla pri dopravnej nehode zo dňa 11.08.2016. Žalovaný namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci. V danej súvislosti konajúci súd poukázal na stanovisko žalobcu v jeho písomnom vyjadrení zo dňa 17.08.2018, (v ktorom žalobca dostatočne vysvetlil postup, ako na základe právnych úkonov uzatvorených medzi žalobcom a poškodeným došlo k prevodu práva poškodeného na žalobcu i úhrade faktúry za nájom náhradného motorového vozidla), s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Zároveň doplnil, že v zmysle ust. § 581 ods. 3 Občianskeho zákonníka dohodou účastníkov možno započítaním vyrovnáť aj pohľadávky uvedené v odsekoch 1 a 2 označeného zákonného ustanovenia - v prípade započítania na základe dohody zákon dovoľuje, aby účastníci záväzkového vzťahu dohodli započítanie aj nad rámec podmienok, ktoré inak ustanovuje pre započítanie jednostranným právnym úkonom.

5. Podľa názoru súdu prvej inštancie preukázal ujmu, a preto ako dôvodný akceptoval žalobou uplatnený nárok žalobcu titulom vzniku škody, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady na požičanie náhradného motorového vozidla za dobu nájmu podľa uzatvorených nájomných zmlúv v čase, keď bolo jeho vozidlo v oprave v súvislosti s dopravnou nehodou spôsobenou poistencom žalovaného dňa 11.08.2016. Žalovaný skutočnosti uvedené v žalobe a vo vyjadreniach žalobcu v súvislosti s právnym základom uplatneného nároku nerozporoval, na základe čoho ich súd podľa § 151 ods. 1 CSP považoval za nesporné. Z časového hľadiska súd priznal žalobcovi nárok za celú dobu nájmu, v ktorom bolo vozidlo poškodeného v oprave, a teda od 11.08.2016 do 29.08.2016. V konaní bola totiž dostatočným spôsobom preukázaná účelnosť, ako aj príčinná súvislosť vynaložených nákladov na nájom náhradného motorového vozidla s dopravnou nehodou spôsobenou poistencom žalovaného. Poškodený využíval náhradné motorové vozidlo na dochádzanie do práce, na chalupu, odvoz detí na tréning, cestovanie za ostatnými potrebami rodiny podľa potrieb, tak, ako to

bolo pred poškodením jeho motorového vozidla pri dopravnej nehode, a teda sa jednalo o využívanie účelné. K zapožičaniu týchto vozidiel v uvedenom období bol poškodený donútený práve v súvislosti so vznikom poisťnej udalosti, ktorú on sám nespôsobil, ale do ktorej sa dostal vinou poistenca (klienta) žalovaného. Na základe toho poškodený nemohol v uvedenom časovom období používať svoje vlastné motorové vozidlo. Dĺžka opravy motorového vozidla poškodeného, v ktorom čase poškodený využíval náhradné motorové vozidlo, nebola medzi sporovými stranami sporná. Pri rozsahu priznaného nároku súd vychádzal z ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 381/2002 Z.z. v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk), pričom skutočnú škodu žalobcu mal súd preukázanú započítaním medzi ním a poškodeným podľa dohody o zápočte obsiahnutej v článkoch 4. a 5. zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 29.08.2016.

6. V časti príslušenstva žalovanej istiny titulom úrokov z omeškania súd žalobu zamietol, nakoľko v predmetnom období nemal preukázané omeškanie žalovaného. Listom zo dňa 12.10.2016 žalovaný splnil svoju zákonnú povinnosť v zákonnej lehote tak, ako to vyplýva z časových súvislostí podľa vystavenej faktúry za nájom náhradného motorového vozidla zo dňa 01.09.2016 i oznámenia poisťovne zo dňa 12.10.2016, na základe čoho mu nevznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi ako právnomu nástupcovi poškodeného, úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z.. Peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a/ alebo b/ predmetného zákona, ktorej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovňa pod následkom tejto peňažnej sankcie nezostala nečinná a bola nútená oznámiť v zákonnej lehote poškodenému spôsob vybavenia jeho poisťnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku poškodeného na poskytnutie poisťného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté; relevantné teda nie je, ako mala, resp. mohla inak poisťovňa poisťnú udalosť vybaviť. Pri preukázaní, že žalovaný splnil povinnosť, ktorá mu vyplýva z ustanovenia § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., sa žalovaný podľa názoru okresného súdu nedostal do omeškania s poskytnutím poisťného plnenia, ktoré je uplatnené proti žalovanému v prejednávanom spore, nakoľko výška škody bude ustálená až právoplatným rozhodnutím súdu a žalovaný sa môže dostať do omeškania až v prípade nevyplatenia náhrady tejto škody v súdom určenej lehote.

7. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v časti uplatnenej istiny vo výške 432 Eur, neúspešný bol v časti úroku z omeškania, kapitalizovanom súdom vo výške 41,48 Eur, v ktorej časti bol úspešný žalovaný. Čistý úspech žalobcu tak v konaní predstavoval rozsah 82 %.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia vo výrokoch I. a III. a v tejto časti žiadal jeho vrátenie okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Mal za to, že okresný súd rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil, keď sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v súdenom spore. Poškodenému bola spôsobená škodová udalosť prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného, v ktorej súvislosti mal byť poškodený nútený užívať náhradné vozidlo zapožičané u žalobcu v zmysle príslušných nájomných zmlúv. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru a dňa 29.08.2016 poškodený uzatvoril so žalobcom zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorá mu vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla. Z uvedeného - podľa odvolateľa - vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Je teda zrejmé, že poškodený, a nie žalovaný predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Poškodený preto nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Jej uzatvorením nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, keďže túto pohľadávku pred cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, (a teda mu pohľadávka nevznikla). Odvolateľ ďalej tvrdil, že uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu v rozpore s § 524 Občianskeho zákonníka. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky totiž prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu (neexistujúcej) pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Žalovaný zhrnul, že ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto postúpiť na žalobcu a tomu následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Predmetné postúpenie (neexistujúcej) pohľadávky je tak pre obchádzanie zákona absolútne neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

10. Žalobca žiadal rozsudok okresného súdu v časti napadnutej odvolaním žalovaného ako vecne správny potvrdiť.

11. Uviedol, že v danom prípade bol postupovaný nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Nesprávne a zavádzajúce je tvrdenie odvolateľa o tom, že predmetom postúpenia mala byť pohľadávka, ktorú žalobca eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Napokon, akceptovanie predmetného postúpenia pohľadávky žalovaným je zrejme aj z toho, že už poukázal na účet žalobcu ako postupníka čiastočné poistné plnenie a tiež to vyplýva aj z jeho oznámenia o poistnom plnení. V zmysle zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu danej pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Išlo teda o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k započítaniu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie, a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. V zmysle predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky poškodený v rámci jedného dokumentu uhradil predmetnú faktúru za nájom a súčasne postúpil žalobcovi za odplatu svoj nárok na náhradu škody voči žalovanému, čím došlo k úbytku v majetkovej sfére žalobcu.

12. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia vo výroku II. a III. a v tejto časti žiadal vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; alternatívne sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd prizná žalobcovi uplatnené úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 432,00 Eur od 26.10.2016 do zaplatenia a tiež nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil voči žalovanému aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

13. V súvislosti s právnym záverom súdu prvej inštancie týkajúcim sa aplikácie § 11 ods. 6, 7 zákona č. 381/2001 Z.z. odvolateľ uviedol, že nesplnením povinnosti uvedenej v § 11 ods. 6 predmetného zákona sa poisťovňa v zmysle § 11 ods. 8 cit. zákona dostáva automaticky do omeškania, avšak do omeškania s ukončením šetrenia, resp. písomného informovania poškodeného o výsledkoch likvidácie a rozsahu povinnosti poskytnúť poistné plnenie. Ak súd žalobe vyhovie a žalobcovi prizná uplatnenú náhradu škody, odporca sa dostáva do omeškania s plnením už odo dňa vyhotovenia predmetného rozhodnutia o odmietnutí poistného plnenia, nakoľko nejde o nezákonnosť a neplatnosť samotného rozhodnutia poisťovne, ale o nezákonnosť a neopodstatnenosť krátenia poistného plnenia, ktoré je nakoniec aj predmetom sporu. Úroky z omeškania podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. predstavujú samostatnú sankciu spojenú s porušením ustanovenia § 11 ods. 6 predmetného zákona a nevzťahuje sa na nesplnenie povinnosti zakotvenej v ustanovení § 11 ods. 7. Je preto nevyhnutné rozlišovať okamih, kedy sa poisťovateľ dostal do omeškania s plnením poistného plnenia podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. od okamihu, kedy sa poisťovateľ dostal do omeškania v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., t.j. tým, že si nesplnil povinnosť zakotvenú v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) predmetného zákona, ktoré majú zabezpečiť, aby poisťovňa neostala nečinná. Podľa názoru žalobcu, sa poisťovňa dostáva do omeškania s plnením poistného plnenia v prípade, ak predmetné plnenie neoprávnenne kráti alebo ho vôbec neprizná, a to už po uplynutí 15 dní od rozhodnutia poisťovne o likvidácii poistnej udalosti. Moment, kedy sa poisťovňa dostala do omeškania je nezávislý od rozhodnutia súdu, (na rozdiel od určenia oprávnenosti žalovanej výšky istiny a žalovanej výšky úrokov z omeškania, kde súd buď prizná alebo neprizná žalobcom uplatnenú sumu). V prípade určenia začiatku omeškania tak súd len deklaruje už existujúci stav, keďže pohľadávka na náhradu zvyšných vynaložených nákladov tu existovala už pri rozhodnutí poisťovne o poskytnutí kráteného poistného plnenia. Súd súčasne stanoví vo svojom rozhodnutí dodatočnú lehotu na doplatenie priznaného poistného plnenia. Ak ale súd žalobu zamietne ako nedôvodnú, deklaruje tým oprávnenosť a zákonnosť výšky poisťovňou poskytnutého plnenia, z čoho jasne vyplýva, že poisťovňa sa nemohla dostať do omeškania podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.

14. Ďalšie podania v rámci odvolacieho konania súdu predložené neboli.

15. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 432,00 Eur (výrok I.) v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne. Odvolací súd tiež v zmysle § 388 CSP zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o čiastočnom

zamietnutí žaloby (výrok II.) a vo výroku o trovách konania (výrok III.) spôsobom vyjadreným vo výrokovej časti tohto rozsudku.

16. Vo vzťahu k výroku I. napadnutého rozsudku (vrátane odôvodnenia tejto časti napadnutého rozsudku) krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v jeho opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

18. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

19. Podľa názoru odvolacieho súdu je správny právny záver okresného súdu o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu, ktorý svoje úvahy k predmetnej právnej otázke vyjadril v odseku 39. až 41. odôvodnenia napadnutého rozsudku. S dotknutým záverom bezprostredne súvisí aj vyhodnotenie zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi poškodeným a žalobcom, ktoré je obsiahnuté v bode 23. až 26. odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu.

20. Žalovaný v rámci vybavovania celej záležitosti (t.j. nielen v priebehu sporu, ale aj v rámci predchádzajúcej likvidácie poisťnej udalosti) sa správa značne nekonzistentne a svoje postoje pomerne modifikuje. V zásadnom rozpore s jeho aktuálnym tvrdením o neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky je tak jeho pôvodná argumentácia v konaní (odpor proti platobnému rozkazu vydanému v upomínacom konaní), ako aj plnenie/nahradenie škody - hoci len čiastočné - spočívajúcej v nákladoch za použitie náhradného motorového vozidla. Práve na (pôvodné) zásadné argumenty (ktoré už žalovaný vôbec neuvádza v odvolaní) reagoval okresný súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

21. Odvolací súd je toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávok, uzatvorená medzi poškodeným a žalobcom dňa 29.08.2016, tvorí jeden celok upravujúci navzájom prepojené viaceré práva a povinnosti jej strán/subjektov. Nespochybnenu vôľou poškodeného O. S. a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo vôbec nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie použiť/uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov.

22. Za relevantný je potrebné považovať argument žalobcu v jeho vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného, že v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom) prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu 432,00 Eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

23. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktačných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych

právných vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počínaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

24. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

25. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

26. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v žalovanom napadnutej časti (t.j. vo výroku I.) v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny p o t v r d i l .

27. Odvolací súd však v súlade s ust. § 388 CSP z m e n i l žalobcom napadnutý výrok o zamietnutí žaloby v časti uplatnených úrokov z omeškania (výrok II.) napadnutého rozsudku.

28. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

29. Výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (§ 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 01.01.2015).

30. Za nesprávny považuje odvolací súd právny záver okresného súdu o tom, že žalobcovi v danom prípade nevznikol nárok na úroky z omeškania, a to z dôvodu, že relevantným pre začatie plynutia omeškania je až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

31. Z dokazovania vykonaného prvoinštančným súdom jednoznačne vyplýva, že žalovaný oznámil žalobcovi, že šetrenie poistnej udalosti ukončil dňa 07.10.2016. Od nasledujúceho dňa, t.j. od 08.10.2016, začala žalovanému plynúť pätnásťdňová lehota na plnenie v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., ktorá uplynula dňa 23.10.2016.

32. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že ukončenie prešetrovania žalovaného, vykonané v lehote stanovenej v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., ho nezabavuje zodpovednosti za oneskorené plnenie, ktorého splatnosť je stanovená v § 11 ods. 7 citovaného zákona na uplynutie 15 dní od skončenia prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi. V danom prípade, keď si žalobca ako právny nástupca poškodeného priamo uplatnil právo na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. proti poisťovni, nie je namieste aplikovať ustanovenie § 11 ods. 7 tohto zákona po spojke alebo (t.j. druhá časť predmetného ustanovenia), pretože v tomto prípade je poisťovňa stranou sporu, a nie je dôvod jej preto doručovať ešte následne právoplatné rozhodnutie o výške náhrady škody. Uvedené platí pre prípady, ak by poisťovňa nebola stranou sporu a povinnosť plniť by jej vyplývala z právneho vzťahu k poisťníkovi, ktorý bol stranou sporu.

33. Nemožno sa stotožniť s takým výkladom ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z., že oznámením o poistnom plnení, v rámci ktorého poisťovňa krátila plnenie uplatnené právny nástupcom poškodeného, žalovaný splnil podmienky v zmysle § 11 ods. 6 písm. a/ predmetného zákona a v zmysle § 11 ods. 7 označeného zákona mu vzniká omeškanie s plnením priznaným v rozsahu skráteného plnenia až doručením právoplatného rozhodnutia súdu. Otázka splatnosti poistného plnenia je upravená v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. Pokiaľ poisťovňa nesplní svoj záväzok riadne a včas, t. j. neposkytne poistné plnenie v celom jeho rozsahu v lehote splatnosti určenej zákonom, dostáva sa do omeškania, čo znamená právo poškodeného, príp. jeho právneho nástupcu (aktuálne žalobcu) popri poistnom plnení požadovať aj úroky z omeškania, ktorých základ je daný v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 11 ods. 8 citovaného zákona upravuje výlučne následky nesplnenia povinnosti podľa odseku 6 citovaného zákona, t. j. sankcionuje neskoré prešetrovanie a vybavenie poistnej udalosti, avšak nezabavuje poisťovňu povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorené plnenie podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Výklad, v rámci ktorého by nebolo možné zo strany poškodeného, resp. jeho právneho nástupcu, v prípade uplatnenia si skráteného poistného plnenia priznať v prebiehajúcom sporovom konaní úroky z omeškania, by nezodpovedal zmyslu a účelu zákonných ustanovení zákona č. 381/2001 Z.z.. Zmyslom povinného zmluvného poistenia je zabezpečiť poškodenému nahradenie škody, a to v čo najkratšom čase. Nezodpovedá spravodlivému usporiadaniu vzťahov, aby poisťovňa zodpovednosť za svoje nesprávne posúdenie povinnosti poskytnúť poistné plnenie prenášala na poškodeného. Podľa názoru odvolacieho súdu práve poisťovňa musí znášať následky nesprávneho posúdenia svojej povinnosti, vrátane povinnosti znášať stav, kedy sa v prípade skráteného (a tým pádom neúplného) plnenia dostane do omeškania.

34. Nakoľko lehota na plnenie v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. žalovanému uplynula dňa 23.10.2016, počiatok jeho omeškania so zaplatením žalovanej istiny nastal od 24.10.2016, od ktorého dátumu žalobcovi vznikol zákonný nárok na úroky z omeškania. Žalobca však v súdnej veci požadoval od žalovaného úroky z omeškania až od 26.10.2016, preto nebol dôvod mu od tejto lehoty úroky z omeškania priznať. Keďže úroky z omeškania neboli dohodnuté, prislúchali žalobcovi úroky zákonné, v súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., a to úroky z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyššie ako základná úroková sadzba ECB platná k 1. dňu omeškania. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania v súlade s týmto zákonným ustanovením a preto mu ich krajský súd, po modifikácii právneho záveru okresného súdu, priznal tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

35. O nároku na náhradu trov konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal v spore plný úspech, nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý vo veci úspech nemal, v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

36. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).